

1

ПЕКЕЛЬНИЙ ДАЙВЕР

Найголовніше, що ви маєте про мене знати, це те, що я — син свого батька. І коли за ним прийшли, я зробив, як він сказав. Я не заплакав. Не плакав і тоді, коли Суспільство показало арешт по телевізору. Навіть тоді, коли Золоті допитували його. І тоді, коли Сірі його повісили. Мати мене за це відлупцювала. Це мій брат Кіран мав бути стійким. Він був старшим, я — молодшим. Плакати мав я. Але саме Кіран заскількимлив як дівчисько, коли Мала Ео запхнула гемантус у лівий робочий черевик мого батька й відбігла назад до свого. Леана, моя сестра, голосила поруч зі мною. А я просто дивився й думав: яка ганьба, що батько помер танцюючи, але без танцювальних черевиків.

На Марсі слабка гравітація. Тому щоб зламати комусь шию, доводиться тягнути за ноги. Це дозволяють робити рідним шибеника.

Відчуваю власний сморід у своєму жарокостюмі. Захисний костюм зроблено з якогось нанопластика, й у ньому спекотно настільки,

що вмерти можна — недаремно ж його назвали жарокостюм. Він ізолює з голови до п'ят. Усередину потрапити не може ніщо. Так само ніщо з нього не може потрапити й назовні. Цей пекельний жар і поготів. Найстрашніше те, що ти не можеш витерти піт з обличчя. Він печеться, як чортяка, коли просочується крізь головну пов'язку та котиться тілом униз, де збирається в калюжки під п'ятами. А про те, як воно все смердить, коли ти дзюриш, годі й казати. А дзюрити доводиться доволі часто, бо ж через питну трубку в організм надходить багато води. Мабуть, можна було б вставити катетер, але ми вибираємо смердіти.

Бурильники клану щось базікають по зв'язку в моєму вусі, поки їду, сидючи на верхів'ї клешнеБура. Я сам у глибокій штольні на цій титанічній металевій руці, яка хапає, вгризається в гірську породу. З сидіння, причепленого там, де міг би бути її ліктювий суглоб, я керую пазурями, що плавлять камінь. Мої пальці в рукавичках-маніпуляторах спрямовують бури-щупальця, деякі з яких заглибилися вже на сотню метрів нижче мого сидіння. Кажуть, пальці пекельного дайвера мають бути швидкими, як язички вогню. Мої порхають ще швидше.

Попри голоси в вухах, я один у цьому бездонному тунелі. Усе моє існування — це вібрації, луна мого дихання й парня, така щільна й така отруйна, що здається, ніби мене огорнули важкою ковдрою з гарячої сечі.

Новий струмок поту пробивається крізь багряню пов'язку на лобі та скочується прямісінько в очі, пече їх, від чого ті стають такими ж червоними, як моє полум'яно-руде волосся. Колись я, бувало, підіймав руку й намагався стерти піт, але лише даремно шкрябав лицьову панель жарокостюма. Це бажання досі мене не полишило. Навіть після трьох років свербіж і печіння від поту спричиняють справжні страждання.

Стіни штольні навколо моєї кабіни блимають сірчано-жовтими сполохами у світі кругових ліхтарів. Нагорі вузької вертикальної шахти, прорізаної мною за сьогодні, світло тьмяніє. Ще вище мерехтить рідким сріблом дорогоцінний гелій-3, але я вдивляюся в тіні, вишукуючи рудникових гадюк, які клубочаться в темряві, бо тягне їх до тепла, яким пашисть моя машина. Вони можуть прокусити захисний костюм, проточити тонку оболонку та закопатися

в людський живіт, щоб відкласти там яйця, бо це для них найтепліше місце. Я знаю, які вони, ці зміюки. Мене вже кусали. Досі мені сниться та потвора, чорна, як товстий нафтовий джгут. Дорослі — вони завтовшки з людське стегно і стають втричі довші за зріст дорослого чоловіка. Але найстрашніші — їхні дитинчата, оскільки ще не вміють заощаджувати отруту. Їхні предки, як і наші, прибули сюди з Землі. Потім Марс і глибокі шахти змінили їх.

Тут, під поверхнею, на глибині завжди моторошно. Самотньо. Крізь гуркіт бура пробиваються голоси моїх друзів — усі вони доросліші за мене. Але в суцільній темряві, ген угорі наді мною, я їх не бачу. Десять там, нагорі, біля гирла пробитого мною тунелю, вони висять біля стін на стробах і гачках, розробляючи дрібні жили гелію-3. Довбають породу метровими бурами, викидаючи навкруги хмари пилу. Така робота також потребує неймовірної спритності рук і ніг, але в цій команді саме я — добувач. Я — пекельний дайвер. Ця професія має певні вимоги, і я наймолодший з дайверів на їхній пам'яті.

На шахтах я вже три роки. Сюди приходять у тринадцять. Це той вік, коли хоч до кирки, хоч до дівочої дірки, як казав мій дядько Нерол. Не знаю, що він мав на увазі, бо я одружився лише пів року тому.

Я вдивляюся в контрольний дисплей, підчіплюю пальцями клешнеБура чергову жилу, але думки в мене лише про Ео. Ео. Деколи дуже важко думати, що вона вже не та Мала Ео, якою ми її знали в дитинстві. Маленька дівчинка в пишних червонястих кучерях. Рудих, як каміння навколо мене — не справжнього червоного, іржаво-рудого. Рудих, як наш дід, як Марс. Ео також шістнадцять. Вона — така сама, як я, з клану Червоних копачів, клану пісні, танцю й землі, але мені вважається, що вона зроблена з повітря, з етеру, який об'єднує зірки в єдине нескінченне рядно. Хоча зірок я ніколи не бачив. Жоден з Червоних з шахтарських колоній їх не бачить.

Мала Ео. Її хотіли видати заміж в чотирнадцять, як усіх дівчат її клану, але вона воліла дочекатися мого шістнадцятиріччя, шлюбного віку для чоловіків, щоб вдягнути на палець стрічку-обручку. Казала, що з дитинства знала: ми одружимося. Я того не знав.

